

We deinden op de golven – lange en korte golfjes bereikten ons in het herenbad van het hiernamaals via het planetaire zendstation. Vanuit de kleedhokjes van de families klonken gesmoorde kreetjes.

‘Wat heeft op jou tot nu toe eigenlijk de slechtste indruk gemaakt?’ vroeg hij.

‘Die eerste dag in de ontvangstzaal – dat was afschuwelijk. Ik wil er helemaal niet aan terugdenken, het was echt afschuwelijk,’ zei ik.

‘Waarom?’ vroeg hij.

‘Tweeënzeventig jaar op aarde betekent negenenzestig jaar liegen, gevoelens verbergen, doen alsof; grijnzen in plaats van van je afbijten, schelden op degenen die we moeten liefhebben... Soms bestaat er een vermoeden dat het misschien beter is als we deze dingen niet doen. Het “geweten” zeggen de cultuurambtenaren. Maar er blijft toch dat vage, knagende gevoel dat degenen die vóór ons zijn gestorven van bovenaf door ons heen kunnen kijken. Denk je toch eens in: de hele leugen open en bloot. Als ik dat geweten had! Ik kwam de ontvangstruimte binnen – nu leken ze daar in het familiebad behoorlijk uit hun dak te gaan en ik kon van schaamte wel door de grond zinken. Maar er was geen grond. Verschrikkelijk – in mijn hele leven heb ik me nooit zo geschaamd, zo verschrikkelijk geschaamd. En het allerergste was, ze keken alleen naar me. Met z’n allen keken ze alleen maar naar me. Niemand heeft het over die gênante dingen gehad – maar ik wist toch dat ze alles wisten! Ik was zo klein als een muis – zo ellendig. Ik wilde nooit meer liegen.’

‘De oude man die dit alles regelt,’ zei hij, ‘had deze ceremonie in de ontvangsthal eerder moeten organiseren, vóór ons leven. Misschien...’

‘Ja,’ zei ik.

‘Maar dan zou het niet zo mooi zijn geweest,’ zei hij.

‘Nee,’ zei ik.

Op dat moment kwam er een grote golf, zo’n lange, krachtige, waardoor we met onze benen verstrikt raakten en we moesten lachen.